

Svědectví: Budeš mě následovat? Část 3. Jít s Bohem

Svědectví

Budeš mě následovat?

Část 3.

Jít s Bohem

To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj.

Ve světě máte soužení.

Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.

- Ježíš, v Janovi 16:33

Pokaždé, když se na tuto fotografii podívám, tak mě překvapí. V den, kdy byla tato fotka pořízena, jsem byl vyčerpaná.

Více než deset let jsem byla falešně obviňována a vystavována psychickému týrání, šikanování, zrazování a komunita věřících se mě vyhýbala – včetně důvěryhodných vedoucích, přátel a členů rodiny. Nejtěžší měsíce mě teprve čekaly, protože jsem čelila rozvodu se svým 39letým manželem.

Co tedy na té fotografii vidím? Stres v ní nechybí, ale to, co je výraznější – a co mi bere dech – je Boží pokoj.

V církvi není místo

Po osmi letech strávených ve struktuře jižních baptistů a krátce poté, co mě LifeWay bez okolků vyhodila, jsem SBC opustila. Věděla jsem, že zůstat by znamenalo jen další zneužívání.

Nevěděla jsem, že mě bude zneužívání následovat.

Falešná obvinění se šířila dál – podpořená dobře umístěným slovem, výmluvným mlčením, pohledem. Známi napříč SBC se ode mě distancovali. Stejně tak se distancovali i celoživotní přátelé. Příležitosti ke službě se přes noc rozplynuly.

Na čas jsem se odvážila vstoupit do *Nové apoštolské reformace* a zpočátku jsem viděla něco, co se zdálo být větší úctou k ženám a barevným lidem. Čím více jsem se však angažovala, tím více jsem i tam viděla, slyšela a zažívala znepokojivé věci.

Chtěla jsem někam patřit, a tak jsem vyzkoušela několik dalších křesťanských „proudů“. Zjistila jsem, že nedokážu být věrná Pánu a někam dobře zapadnout. Pro konzervativce jsem byla příliš liberální, pro pokrokaře příliš konzervativní; byla jsem příliš charismatická, ale ne dost.

Podle mých zkušeností nechtějí být církevní představitelé spojováni s někým, kdo mluví o Bohu a církvi, ale nezapadá do jejich škatulky. Zvláště pak žena, která vyzývá církev, aby zkoumala sama sebe.

Nejednou na mě tlačili, abych opakovala všechny zásady učení nějaké skupiny a mlčela k jakémukoli tématu, které se jim nelíbilo, pokud jsem měla doufat, že budu považována za „jednu z nás“. Nebo jsem byla kontrolována a přímo odmítnuta.

Čím více jsem se přitiskla k Pánu, tím více jsem prožívala skutečnou sounáležitost s ním, v něm - a tím méně jsem patřila na nějaké místo v naší roztržité americké církevní kultuře.

I když se mnou nikdo nejde

Léta jsem se zabývala historií Jihu a církve. Když jsem se snažil sdělit tvrdé pravdy, které jsem se dozvěděla, lidé mě odmítali.

Když mě Duch Kristův začal pobízet, abych napsala knihu, nechtěla jsem to udělat. Ale chtěla jsem ho následovat.

Začala jsem psát.

Snažila jsem se říct, co bylo zakázáno, a modlila jsem se o milost. Hledala jsem slova, která by mě povzbudila:

Pojďme se společně podívat, jak jsme Boha minuli a zkreslili. Pojďme se rozhodnout převzít odpovědnost a obrátit se.

Dychtivě jsem vyprávěla, co jsem zažila, a napsala jsem:

Pokání znamená pokračovat v obracení se k Pánu a obracet se k Pánu a obracet se k Pánu, dokud nebude odstraněn každý závoj. Je to hledět do očí, které planou ohněm, a zjistit, že oheň vás nezničí, ale spíše spálí vše, co ve vás není od Boha.¹

Jak jsem psala, v mém osobním životě propuklo nové trauma.

Za prvé, vedoucí charismatické modlitební sítě, který se dozvěděl o tom, co dělám, se zprvu za toto poselství postavil. Tato síť se zavázala, že se bude modlit za všeobecné pokání v americké církvi. Pak se skupina a její vedoucí podvolili tlaku zevnitř, poselství odmítli, obrátili se proti mně a sabotovali své vlastní modlitební úsilí.

Mezitím vznikly chaotické rodinné situace. Ačkoli jsem to ještě nepoznala, většina chaosu pramenila ze zneužívání. Snaha sedět, soustředit se, psát a upravovat text byla bojem. Každý den.

A každý den jsem cítila tíhu úkolu. Modlila jsem se, abych nezkreslila Boha. Přesto jsem věděla: je nevyzpytatelný a já se ho stále učím vidět. Tehdy jsem si velmi dobře uvědomovala, a uvědomuji si to i nyní, že ho znám částečně.

Byla jsem si však také vědoma načasování. Když jsem psala, kalendář se přehoupl do roku 2011, prvního roku 150. výročí občanské války. Domnívala jsem se, že tyto čtyři roky jsou oknem i křižovatkou, kdy se budeme rozhodovat, zda se postavíme čelem k tomu, čemu se předchozí generace nepostavily.

Zdálo se mi, že je to rozhodující chvíle, abychom si řekli, byť nedokonale:

Drahá konzervativní americká církvi, jsou věci, které jsme nechtěli vidět a které musíme vidět a řešit, pokud chceme jít s Bohem.

V prosinci 2011 jsem dokončila a vlastním nákladem vydala knihu [Vyznáváme! Občanská válka, Jih a církev](#). Když se ohlédnou zpět, nezdá se mi nic jiného než zázrak, že se to podařilo.

Zpočátku se kniha *Vyznáváme!* rozkřikla, získala několik pozitivních recenzí, všimlo si jí několik křesťanských vůdců, kteří ji vzali do ruky, podívali se na ni – a pak ji pustili jako horký brambor. Poté se chovali, jako by kniha neexistovala, a já také.

Nakonec mi moje prosba o *obrácení* vynesla mnohem větší vyhýbání se mé osobě.

To nebylo úplně nečekané. Ale jednu věc jsem nečekala: Od chvíle, kdy vyšla kniha *Vyznáváme!*, se trauma v mém rodinném životě exponenciálně zvětšilo. Trvalo mi roky, než jsem si to uvědomila: Více než jeden člen rodiny byl odhodlán mě ovládat, sabotovat a umlčet.

Jak jsem to jen mohla nevědět? Problémy v církvi jako celku byly hluboce zakořeněné i v mé rodině.

Při konkurzu na roli obětního beránka

Ode dne, kdy jsem souhlasil, že budu následovat Boha do struktury SBC, jsem se toho hodně naučil. Jako nikdy předtím jsem viděla sám sebe. Viděla jsem lidi. Viděla jsem Pána. O některých z toho, co jsem viděla, jsem psala v knihách a příspěvcích na blogu, které najdete na stránkách [keytruths.com](#). O některých jsem ještě nenapsala.

Jeden poznatek mi připadá důležitý, abych se o něm zmínila:

Když následování Boha vyžaduje, abyste rozpoznali a odmítli svou roli v toxickém systému – ať už je to církev, rodina nebo cokoli jiného – systém nad tím jen tak nepokrčí rameny. A neodepisuje vás jen tak. Místo toho vás označí za obětního beránka. Čím více se snažíte tuto roli odmítnout, tím více se do ní stavíte.

Pokud najednou zjistíte, že jste obětním beránkem ve své rodině, komunitě nebo církvi (nebo si uvědomíte, že tuto roli jste hráli celou dobu), je to matoucí a zničující. Když se to stane ve více systémech najednou, je to peklo. Všichni jsou odhodláni vás napravit, ale ne tak, jak jste ve skutečnosti rozbití. Všichni na vás házejí své svinstvo a nikdo neuvěří, že není vaše.

Když jsem čelila zneužívání za to, že jsem se rozhodla následovat Pána, dobří křesťané, a zejména modlitební bojovníci, popírali, že se to děje, nebo říkali, že je to moje vina. Říkali mi, abych činila pokání za postoje, které jsem neměla. Říkali mi, abych napravila vztahy, které jsem nemohla napravit. Když jsem jim řekla: „To, čemu jste o mně věřili, není pravda“ – nebo jsem je odmítla poslouchat ve prospěch poslušnosti Bohu -, odsoudili mě nebo se se mnou přestali stýkat, případně obojí.

Pán Bůh ví: mám spoustu vlastních blbostí. Od té doby, co jsem mu v osmi letech odevzdala svůj život, a zejména posledních dvacet let, mi pomáhá identifikovat a zbavit se toho, co ho nectí.

Mnohokrát promluvil skrze lidi.

Abych mohla jít s ním, abych v něm rostla, je nezbytné zůstat otevřená všemu, co říká, ať už jakýmkoli způsobem, i když to třeba nechci slyšet.

A také je životně důležité rozpoznat falešnou odpovědnost a falešnou vinu, i když přicházejí od někoho, kdo tvrdí, že mluví za Krista. Je zbožné a správné odmítnout vyznání a pokání za hřích, který není můj.

Možná nejdůležitější ze všeho je, že jsem se to naučila:

Jediný způsob, jak se osvobodit od rolí a očekávání, které vám vnucují [zneužívající systémy](#), je následovat Ježíše, když z vás tento systém dostane.

Duch Kristův vám pomůže rozpoznat a odmítnout přesvědčení, o kterých vás učili, že jsou zbožná, ale nejsou.

Nepřizpůsobujte se tomuto světu [včetně světa v církevním oděvu], ale proměňujte se obnovou své mysli, abyste dokázali, co je Boží vůle, co je dobré, příjemné a dokonalé. (Řím. 12:2 NAS)

Duch Kristův vám pomůže osvobodit se od lži, že systém může dát (a vzít) vaši hodnotu.

Tyto věci [které mi dávaly postavení v systému] byly mým majetkem, ale pro Krista jsem je odepsal jako ztrátu. Ale i kromě toho považuji všechno za ztrátu ve srovnání s vyšší hodnotou poznání Krista Ježíše, mého Pána. Kvůli němu jsem ztratil všechno, ale to, co jsem ztratil, považuji za odpadky z kanalizace, abych mohl získat Krista a být nalezen v něm. (Fil. 3:7-9 CEB)

Duch Kristův vás naučí, kdy je utírání prachu z nohou a útěk moudré a správné - a kdy je to ve skutečnosti součástí ceny za jeho následování.²

Následovat Ježíše

Když jsem opustila SBC, myslela jsem si, že jsem přežila to nejhorší a mohu se soustředit na uzdravení a na hledání nových způsobů, jak sloužit Bohu. Netušila jsem, kolik vidění, kolik smutku a bolesti mě čeká. A kolik lásky a života.

Teď o tom mohu svědčit:

Cena následování Ježíše se nezměnila.³ My v americké církvi jsme se však domnívali, že jsme od ní osvobozeni. Spoléhalí jsme se na to, že se od toho osvobodíme.

Po celé generace jsme se upínali na toho, kdo nebo co nám slibuje moc a privilegia. Pokřtili jsme to a pokřesťanštili, až nedokážeme oddělit loajalitu k jiným pánům od uctívání samotného Krista. Zažili jsme právě tolik náhodného posílení, abychom se stále znovu a znovu vraceli do této hry a očekávali jiný konec.

Při hledání křesťanství bez nákladů jsme však zaplatili strašlivou cenu. Ztotožnili jsme se se

zneužívajícími systémy, které ničí, ničí, ničí. Uctívali jsme skryté modly ve svých srdcích.

Cena za následování Ježíše se nezměnila. Pán nás však nenechal, abychom se pokoušeli následovat sami.⁴ Otec a Syn poslali Ducha, aby vykonal to, co my sami nedokážeme.

Pán také vytvořil společenství, církev, abychom společně mohli čelit všemu, co se staví proti našemu putování s ním.

Je to zrada, naše a ještě více Boha, když ti, kdo nás trestají za následování Krista, jsou lidé, o nichž jsme si mysleli, že ho také následují.

A přece se to děje po většinu křesťanských dějin. Svědectví Kristových následovníků napříč staletími je takové:

Pokud řekneme ano Pánu Ježíši tváří v tvář církevní kultuře, která nám to zakazuje, sám Trojjediný Bůh se stane naším společenstvím a sám vytvoří cestu.

Cena následování Ježíše se nezměnila. Nezměnila se ani odměna.⁵

Požehnání nezmenšují náklady. Ach, ale daleko je převáží. A všechna požehnání neleží někde tam venku, „ve sladkém bytí“. Naopak, začínají tady a teď. A často se rozvíjejí v těch nejneočekávanějších okamžicích naší cesty s Bohem, který nás miluje a žije v nás.

Tento Bůh nás vyzývá, abychom ho poznávali, abychom si ho neustále vybírali, abychom byli ochotni pro něj opustit všechno a všechny ostatní.

On čeká, zatímco my bojujeme. Ví, že odpovíme, ať už slovy, nebo beze slov. Jeho otázka zní jednoduše: „Budeš mě následovat?“.

Série: Budeš mě následovat?

Část 1: Za fasádou SBC – Na jedné straně mě křesťanští vůdci nutili a obviňovali, abych si vybrala především denominační organizaci. Na druhé straně ke mně promlouval tichý hlas, který jsem se 40 let učila poznávat skrze Ducha a Slovo.

Část 2: Občanská válka, Jih a církev – Poté, co mi zneužívání začalo otevírat oči pro zlo v mé církevní kultuře, mě Bůh vzal na pouť do minulosti, aby mi pomohl pochopit události, které se dějí nyní.

Část 3: Jít s Bohem – Když jsem se rozhodla jít s Bohem tam, kde mi to moje církevní kultura zakazovala, netušila jsem, kolik vidění, kolik zármutku a kolik bolesti mě čeká. A jak moc lásky a života.

Poznámky

¹ kniha *Vyznáváme! Občanská válka, Jih a církev*, str. 246.

² V 10. kapitole Matoušova evangelia Ježíš učí své učedníky, kdy si mají utřít prach (v. 14) a kdy utéct (v. 23). Přečtěte si celý Matoušův oddíl 10, abyste tyto příkazy viděli v souvislostech.

³ Ježíš oznámil cenu svého následování: při vyslání dvanácti (Mt 10,34-39); při předpovědi svého utrpení a smrti (Mt 16,21-27; Mk 8,31-38; Lk 9,22-26; Jan 15,18-25; 16,1-4); bohatému mladému vladari (Mt 19,16-26; Mk 10,17-27; Lk 18,18-27); ostatním, kteří projevili zájem ho následovat (Lk 9,57-62; 14,25-33).

⁴ V noci před svou smrtí Ježíš řekl mnoho na toto téma: „Nenechám vás jako sirotky“ (Jan 14,12-27; 15,5.12-17.26; 16,5-15). Pak se za nás modlil (Jan 17).

⁵ Ježíš toho také hodně řekl o odměně za to, že ho následujeme. (Viz například Mt 19,27-30; Mk 10,28-31; Lk 18,28-29; Jan 8,12; 12;26; 15,9-11; 16,20-24.33).

Deborah Bruntová

[KEY TRUTH](#)

Deborah Bruntová

Deborah Bruntová

Jsem Deborah, bílá žena z hlubokého jihu, miluji Boha a jsem hledač pravdy.

Hledající znamená stále se učit.

Konečně se učím vidět to, co jsem dříve nemohla.

Učím se oddělovat to, co vypadá jako náboženské, ale je toxické - od toho, co je vzácné a co je skutečně Bůh.

Mluvím, abych řekla, co jsem viděla.

Po desetiletí jsem žila v SBC život jako náboženský křesťan. Většinu těch let jsem opravdu znala Krista. Nevěděla jsem, do jaké míry z toho, co si myslím a věřím, dělám a říkám, se odrážejí spíše náboženské věci, které jsem se učila, než Kristova mysl.

Stále nevidím vše jasně. Pořád na mě lpí náboženský hajzl. Ale - hurá! Hurá! Hurá! - Jdu s Bohem.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)